

Părintele Teofil Părăian

*Rugăciunea,
pelerinaj către cer*

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA
Iași, 2013

Prezenta broșură reflectă transcrierea (adaptată pentru tipar) conferinței susținute în anul 1992, de Părintele Teofil Părăian, la invitația ASCOR Iași.

© DOXOLOGIA, 2013
ISBN 978-606-666-067-9

Călugăr fiind, viețuiesc la Mănăstirea Brâncoveanu, din Sâmbăta de Sus, mănăstire zidită de un sfânt, de un martir al Ortodoxiei - Sfântul Constantin Brâncoveanu. Sunt la mănăstire din 1953. Am ajuns acolo pentru că așa a binevoit Dumnezeu, pentru că am dorit și eu aceasta și sunt fericit că mi-a rânduit Cel de sus calea aceasta a călugăriei.

Nu-mi pot închipui că aș fi putut să fac altceva în lumea noastră decât ceea ce fac de fapt, adică să fiu călugăr. Cum spuneam, sunt acolo din 1953, iar peste câteva luni se împlinesc 40 de ani de viață călugărească. Viețuiesc în tinda Raiului - așa-mi place mie să numesc mănăstirea: tinda Raiului. Sunt în casa lui Dumnezeu și la poarta cerului. Așa trebuie să fie o mănăstire și, în fond, așa este mănăstirea din care vin.

Sunt acolo, în locul împlinirilor, pentru că nu se poate să fie cineva într-o mănăstire și să nu se împlinească prin ceea ce face sau să nu fie, de fapt, în locul desăvârșirii, în măsura în care-și împlinește datoriile după putere, așa după

cum spune Sfântul Marcu Ascetul cuvânt cuprins în *Filocalie*, că „Hristos se face toate celui ce crede” și că, prin Hristos, „credința neclintită este un turn întărit”.

Am venit, așadar, ca să facem lucrul lui Dumnezeu. Sunt și aici, în prelungirea mănăstirii, sunt și aici, în tinda ra-iului, sunt și aici, în casa lui Dumnezeu, sunt și aici, la poarta cerului, așa după cum sunt și aici, în locul împlinirilor, sunt și aici. ca să facem lucrul lui Dumnezeu împreună, sunt și aici, ca să facem totul spre mărirea lui Dumnezeu și să facem totul pentru a-L slăvi pe Mântuitorul nostru. Facem lucrul lui Dumnezeu spre slava Lui și e firesc să fie așa, mai ales că toate trebuie să le rânduim pentru mărirea lui Dumnezeu. Însă acum trebuie să auzim mai mult decât oricând cuvintele cântate de îngeri la Nașterea Mântuitorului: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Dacă ținem programul acesta până la sfârșitul vieții noastre, vom putea cere lui Dumnezeu izbăvirea, așa cum, în fața Sfintelor Sale Pătimiri, Domnul Hristos, rugându-se Tatălui Ceresc, a spus

cuvintele: „Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ, lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac l-am făcut”. Să avem, deci, în vedere programul: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” Să avem în vedere posibilitatea de a spune la sfârșitul vieții noastre, cu sinceritate, în fața lui Dumnezeu, că am împlinit, în anii pe care El ni i-a dăruit, voia Sa.

Voind să evidențiez dimensiunile pe care rugăciunea, ca un pelerinaj spre cer, le dezvoltă, se cuvine să scoatem în evidență două noțiuni: noțiunea de rugăciune și noțiunea de cer. Cum poate să fie rugăciunea pelerinaj spre cer?

Cu rugăciunea suntem, într-o oarecare măsură, familiarizați, însă celălalt termen se cere a fi explicat. Ce este cerul? Am găsit undeva afirmația că Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: „Noi știm ce este cerul, dar nu știm ce este”. Într-o predică despre Rai, Ilie Miniș, un mare predicator, repetă mereu: „O, Raiule, noi putem să te dobândim, dar nu putem să te înțelegem”. E o afirmație pe deplin adevărată, întrucât nu putem înțelege lucrurile mai presus de noi, decât în măsura în care ele ne

sunt descoperite și, chiar fiind descoperite, sunt tot mai puțin înțelese de noi, pentru că tot ce nu cunoaștem din experiența noastră nu putem înțelege.

Sfântul Ioan, cel care a scris *Scara*, vorbind despre smerenie, deci despre o virtute pe care o pot avea oamenii cu darul lui Dumnezeu, spune: „Smerenia este un har fără de nume, pe care-l știe doar cel care îl are”. Despre smerenie, dacă am vrea să le vorbim oamenilor care nu sunt smeriți, nu o vom putea face, pentru că nu o pot înțelege decât aceia care o au. Tot Sfântul Ioan Scărarul spune: „Așa cum nu poți să arăți prin cuvinte unui om care nu cunoaște mierea, dulceața mierii, ce este mierea, tot așa nu poți să descoperi cuiva care nu are smerenie, ce este smerenia”.

Există mai multe feluri de oameni smeriți: sunt oameni smeriți, în înțelesul că-și recunosc păcatele, așa cum și-a recunoscut păcatele femeia păcătoasă sau vameșul din Pilda cu vameșul și fari-seul, după cum sunt și oameni smeriți care au ajuns la smerenie de pe urma virtuților pe care le-au realizat și le-au acoperit cu această aleasă virtute și au

avut apoi smerenia ca rezultat al virtuților - o astfel de smerenie a avut Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. În cazul acesta, dacă lucrurile se potrivește în ceea ce privește o virtute pe care o au oamenii și o pot avea oamenii, chiar dacă virtutea aceasta are toate aspectele pe care le-am prezentat, fie că este rezultat al conștiinței păcatului, fie că este rezultat al plinătății virtuților, ce putem noi să spunem despre cer, care este mai presus de înțelegerea noastră și pe care nu-l putem înțelege în condiția umană în care trăim?

În rugăciunea „Tatăl nostru” pomenim de două ori cerul: când zicem „Tatăl nostru, Care ești în ceruri” și când zicem „facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. În Simbolul de Credință pomenim de trei ori cuvântul „cer”, și anume: când mărturisim că Dumnezeu este făcătorul cerului și al pământului, când spunem că Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Preasfânta Fecioară Maria și S-a făcut om, și când spunem „S-a suit la ceruri”.